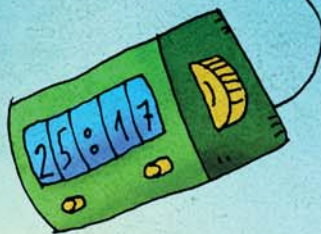

Két év, öt hónap,
tizenhét nap

MACSINKA ZSOLT rajzai

A nővérem két évvel, öt hónappal és tizenhét nappal idősebb, mint én. Régebben azt mondta, három évvel. Mostanra sikerült lealkudni, így csak két és felet mond, de még ezzel sem vagyok teljesen elégedett. Jobb szeretem, ha maradunk a pontos adatoknál. Teljesen kizárt, hogy - amint mondja -, pelenkázott, mikor kicsi voltam. De mindegy: nem fogok ezen vitatkozni vele, mert azt hiszi, mindenben ő az okosabb. Biztos összekever a játékbabájával. Rá vall.

Már két éve nem hívhattam el az osztálytársaimat a születésnapomra. Télen születtem, és ez ebből a szempontból nem túl kedvező. Elég kicsi a lakásunk, nem fér el sok gyerek. A tesóm nyári végi születésnapja sokkal egyszerűbb: szeptember első napjaiban kiosztja a meghívókat, és az első iskolai hétvégén már lehet is bulizni. Rendszerint a mellettünk lévő parkban rendeznek neki egy nagy pikniket. Kisebb korában a fiúbarátok miatt szinte mindig volt számháború is. A tavalyi zsúrra furcsa módon csak lányok jöttek, s bár anya előkészítette a számokat, a játék elmaradt. Pedig nagyon vártam! Lány létemre is szeretem a számháborút.

Szinte egész idő alatt hason feküdtek a fűben, és olyan halkán beszéltek, hogy semmit nem hallottam belőle. Sőt, egy idő után megkérték a szüleinket, hogy felmehessenek a lakásba. Épp csak engem felejtettek el megkérdezni, zavarna-e, ha néhány órára kisajátítanák a szobánkat. Merthogy a fele az enyém. Azért is bementem. Először egy könyvért,

aztán szükség volt a pulóveremre. Ahányszor beléptem, mindig direkt elhallgattak, s tán még a lélegzetüket is visszafojtották, míg nem jöttem ki.

Idén már január elsején megkérdeztem a szüleimet, rendezhetek-e bulit. Könnyedén igent mondtak, ezért a hónap utolsó napjaiban elkészítettem a meghívókat, s a dátumot szabadon hagyva járultam velük a szüleim elé.

Anyukám megszámolta: kilenc darab volt.

- Ez az jelenti, hogy tizenegy gyerek számára kell kitalálnunk valamit. Hogy fogtok itt elférni? - Csak tíz, anya. Kilenc meg egy, az tíz.

Erre rákezdett, hogy itt van a nővérem is, és vele már tizenegyen vagyunk, de mindegy is, hiszen nem azon az egyen múlik. És csak mondta, mondta, hogy milyen nehéz feladat ennyi gyerekkel egy ilyen kis lakásban, és milyen könnyű azoknak, akik megtehetik, hogy kibérelnek egy játszóházat...

Én meg nem bírtam tovább visszatartani a sírást, amit már szeptember óta cipeltem, és annyira folytak a könnyeim, hogy még a ruhám is elázott. És nem érdekelt, hogy a karácsonyra kapott pulóverembe törlöm az orrom, mert nem akarom elfogadni a zsebkendő, amit a nővérem hozott oda, de őt sem zavarta, hogy a szép blúzára is kerül belőle, mert átölelt, és a fülembe súgott valamit, amit nem értettem pontosan, de addigra úgy belejöttem a sírásba, hogy estig abba sem hagytam.

LIPTÁK ILDIKÓ